

tomme Præstegaard, saa' de betænkeligt til hinanden over Grøfterne.

Thi de gamle Sandinge Bønder var et stille og sindigt Folk uden mange Ord, endsige Sange. De røgtede deres Agre, fedede deres Stude og interesserede sig ikke synderlig for, hvad der foregik uden for deres egne Markskel. Der forløb da ogsaa baade Aar og Dag, før de forligede sig med den lille livlige Præst — „Abekattepræsten“, som de rent ud kaldte ham. Den første Gang, han havde ladet Indbydelse udgaa til „folkeligt Sangstævne“ i sin Have, var der Ingen, der mødte. Man var ikke vant til andre Slags Forsamlinger her end Gildelag og Ligbegængelser, og man følte sig fortrydelig over, at en Fremmed selvraadigt vilde indføre nye Skikke der paa Egnen. Efterhaanden mærkedes det dog, at den lille Mand fik Ørene til at høre. Snart rygtedes det om En, at han havde talt ilde om Ungdommens Dans i Lege-stuerne, snart om en Anden, at han forsagede baade Kortspil og Brændevin og hemmeligt søgte til Bibelmøderne inde i Præstegaarden. Og nu fulgte den store Tid, Brydningens Tid, de aandelige Jordrystelsers Dage, da Forældre forbandede deres eget Afkom, da Børnene flygtede fra Hjemmet, og da rige Ole Vemmeløv slog sin Kæp itu paa sin